

ת"פ 2150/09/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד מנצור, ג'אזי אבו סבית, אחמד אבו סבית, ראמי סוביחי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 2150-09-16 מדינת ישראל נ' מנצור(עציר) ואח'

לפני
כבוד השופט מוחמד עלי
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מוחמד מנצור (עציר)
2. ג'אזי אבו סבית (עציר)
3. אחמד אבו סבית (עציר)
4. ראמי סוביחי (עצור בפקוח)

הנאשמים

גזר דין ביחס לנאשם 1

כתב האישום וההליכים עד כה

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: **חוק הכניסה לישראל**); פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה לפי סעיף 407 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); ניסיון לפריצה לבניין שאינו דירה או בית תפילה לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, בשילוב סעיף 25 לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין.

2. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן (יובהר כי כתב האישום המתוקן שרלוונטי לנאשם הוא זה שהוגש ביום 1.9.16 ובכפוף לתיקונים שהותרו במהלך הדיון - ראו עמ' 30, עמ' 55 ועמ' 62 לפרוטוקול). בפתח כתב האישום צוין כי במועדים הרלוונטיים לאישום, היה בבעלות המתלונן-מטוסיאן, בית מלאכה לייצור תכשיטים בבניין משרדים בנשר (להלן: **עסק התכשיטים**). העסק היה צמוד לעסק אחר אותו החזיק המתלונן-אטיאס ויעד אותו למכירה (להלן: **העסק הריק**). על פי עובדות כתב האישום, החל מתאריך 23.8.16 או בסמוך לכך, קשר הנאשם - שהינו תושב הרשות הפלסטינית ושהה בתחומי ישראל ללא אישור כניסה או שהיה כדן - ביחד עם שלושה נאשמים נוספים, קשר לעשות פשע: להתפרץ לעסק הריק ומתוכו להתפרץ לעסק התכשיטים באמצעות שבירת קיר המפריד בין שני בתי העסק, בכוונה לבצע פשע. במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיעו הנאשמים ביום 27.8.16 סמוך לאחר חצות, ברכב ששייך לאחד הנאשמים, לרחוב המסילה בנשר, כשהם מצוידים בכלי פריצה רבים הכוללים: מברגים שטוחים, זוג מספרי פח, מכפתי פטנט, מכשירי חיתוך, דיסק חיתוך, פטיש 5 ק"ג ולום (להלן: **מכשירי הפריצה**). מיד לאחר מכן פרצו הנאשמים

עמוד 1

בצוותא חדא לעסק הריק. שניים מן הנאשמים נותרו בתוך הרכב ותפקידם היה לתצפת ולהתריע על נוכחות המשטרה, ואילו הנאשם ונאשם אחר (להלן: **האחר**) עלו לגג הבניין בו מצויים בתי העסק, כשהם מסתייעים בסולמות וירדו מהגג לכיוון חלון העסק הריק - שלא היה מסורג בשונה מחלונות עסק התכשיטים - בעזרת חבל שקשרו על הגג. הנאשם ביחד עם האחר החדירו חפץ בין מסגרת החלון לכנף החלון, פתחו את חלון העסק הריק ונכנסו לתוכו. לאחר מכן ניסו הנאשם והאחר להתפרץ לעסק התכשיטים כשהם נמצאים בתוך העסק הריק באופן שהחלו לבצע חיתוך של קיר גבס והבלוק אשר מפרידים בין שני העסקים וזאת במטרה להיכנס לעסק התכשיטים ולגנוב מתוכו רכוש. לאחר שהנאשם והאחר הספיקו לגרום נזק גדול לקיר המפריד בין שני בתי העסק, החלה האזעקה בעסק התכשיטים לפעול והמתלונן מטוסיאן והמשטרה קיבלו התראה על הפעלת האזעקה. בכתב האישום צוין כי לקיר המפריד בין העסקים נגרם נזק רב: נשבר קיר גבס חיצוני שרוחבו בחלק העליון 50 ס"מ לערך ובחלק התחתון 60 ס"מ לערך. אורך קיר הגבס החיצוני שנשבר 90 ס"מ לערך; רוחב קיר גבס פנימי שנשבר 40 ס"מ לערך; אורך קיר גבס פנימי שנשבר 78 ס"מ לערך; אורך חתך בקיר בלוקים 40 ס"מ לערך; עומק חתך בקיר בלוקים 6 ס"מ לערך. בהמשך לכך, בשעה 4:35 לערך ברחוב מקלף בנשר, אשר נמצא בסמיכות לרחוב המסילה בו מצוי המבנה שבו בתי העסק, עוכב הרכב שבו היו שניים מן הנאשמים. אחד הנאשמים שהיה בתוך הרכב החזיק בידו מכשיר "מירס". בהמשך לכך הנאשם והאחר נעצרו על ידי כוחות המשטרה כשהם בתוך העסק הריק. בחיפוש בתוך העסק הריק נתפס מכשיר מירס מוסתר בהנמכת התקרה. מכשירי המירס שימשו את הנאשמים ליצירת קשר ביניהם בזמן ביצוע הפעולות המתוארות בכתב האישום. לבסוף, בכתב האישום צוין כי עסק התכשיטים אליו ניסו הנאשמים להתפרץ הכיל בין היתר כספת שבתוכה תכשיטים בשווי מאות אלפי שקלים וכן שיקים דחויים בסך מאות אלפי שקלים.

3. תחילה כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ועל כן הוחל בבירור האשמה ונשמעו מספר עדים. בישיבת יום 5.2.17, הודה הנאשם בעובדות כתב האישום ובישיבת יום 22.2.17 ניתנה הכרעת דין בה הורשע בעבירות שיוחסו לו. באותה ישיבה ביקש הנאשם להפנות את עניינו לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר. בהחלטה שניתנה באותו יום נעתרתי לבקשת הנאשם והוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

4. שירות המבחן הניח לפניי תסקיר בו עמד על נסיבותיו של הנאשם. בין היתר צוין כי הנאשם נשוי ואב לשני ילדים, מתגורר באזור רמאללה ובעל תואר ראשון במנהל עסקים. בתסקיר צוין כי הנאשם עבד כחודש בתחום הכשרתו, אך נוכח תנאי שכר נמוכים הפסיק את עבודתו ונכנס לתחומי המדינה, תחילה בהיתר של ימים פקע, ועבד בתחום הבניה. לדברי הנאשם הוא נכנס לתחומי המדינה מתוך מצוקה כלכלית ובשל רצונו לסייע בפרנסת המשפחה נוכח הלחצים הכלכליים המוטלים עליו ובשל מחלת אביו. התסקיר גם תיאר את קשיי משפחתו והעובדה כי במשך תקופת מעצרו בני המשפחה לא ביקרו אותו בשל מצבם הכלכלי.

5. אשר לעבירות מושא התיק - שירות המבחן דיווח כי הנאשם מודה בביצוע, נוטל אחריות על מעשיו ומבטא חרטה. לדברי הנאשם הוצע לו על ידי אחד הנאשמים לפרוץ לחנות תכשיטים, הוא נפגש עם יתר השותפים טרם המעשה, ותכננו את הפריצה. לדבריו, המניע מאחורי ביצוע העבירות - רצונו בהשגת כסף קל ומהיר. לצד זאת תואר הנאשם כמי שנוטה לייחס את מעשיו ללחצים חיצוניים ומתקשה לבחון באופן מעמיק את "המניעים והאפיונים

האישיותיים הפנימיים" לביצוע העבירות. שירות המבחן העריך כי התנהלותו היא מתוך רצון לעמוד בציפיות האחרים, בשל קושי להתמודד במצבי לחץ ולא מתוך בחירה והשלמה, וכי היה ממוקד בצורך המידי להשגת כסף. שירות המבחן העריך כי לא ניתן לשלול קיומו של סיכון להתנהגות חוזרת. לסיכום, נוכח העובדה כי הנאשם תושב הרשות הפלסטינית ולא מביע נזקקות טיפולית, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית. עם זאת הומלץ להתחשב במצבו שכן להערכת שירות המבחן הטלת מאסר ממושך עלולה לגרום להשלכות שליליות קשות עליו ועל משפחתו.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הגיש את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם (ט/1) והפנה לתמונות שהוגשו לבית המשפט בהליך בירור האשמה.

7. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב לעניין הליך גזירת העונש עונש וכן הוסיף וטען בעל-פה. ב"כ המאשימה עמד על הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם ועמד על חומרת הפגיעה בערכים. אשר לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, ב"כ המאשימה הפנה למצב הביטחוני השורר כיום בישראל וביקש לראות עבירה זו בחומרה. לעניין עבירות הרכוש, הפנה ב"כ המאשימה לפגיעה שנגרמה לקורבן העבירה ולפגיעה בביטחון האישי ככלל. לדברי המאשימה עבירות הרכוש בהן הורשע הנאשם טומנות בחובן סיכון לאלימות ולסיכון חיי אדם. לטענת ב"כ המאשימה נפיצות העבירות, קלות ביצוען והקושי לאתר את מבצעייהן - ומנגד המשאבים שמושקעים לחשיפתן - מצדיקים החמרה בקביעת המתחם. כן הפנה ב"כ המאשימה לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו בכתב האישום וביקש ללמוד מהן חומרה. בין היתר נטען כי העבירות בוצעו תוך תכנון ותחכום והנזק שהיה צפוי להיגרם ואשר נגרם בפועל הינו רב. כמו כן הופניתי לכך שאי השלמת העבירה הייתה לאחר אזעקה שפעלה והגעת המשטרה ואלמלא כך היו הנאשמים ממשיכים במעשיהם. צוין עוד כי הנאשם נטל חלק פעיל והיה הרוח החיה והדומיננטית בחבורה. לאחר שהפנה למדיניות הענישה הנוהגת שמצדיקה לדבריו החמרה בקביעת המתחם, טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש לכל העבירות בהן הורשע הנאשם, כולל מאסר בפועל שנע בין 30-60 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים שכוללים מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן שממנו עולה כי הנאשם ביצע את העבירות עבור בצע כסף. לסיכום ביקש ב"כ המאשימה להטיל עונש בגדרי המתחם בנוסף לרכיבי ענישה נוספים. בנוסף, טענה המאשימה כי נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי וביקשה להפעיל את המאסר המותנה במצטבר לעונש שיוטל עליו בתיק זה.

8. הסניגור טען לעונש ובטיעוניו שם את הדגש על נסיבותיו האישיות של הנאשם ונסיבות משפחתו. הסניגור הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן ובין היתר טען כי הנאשם ביצע את העבירות בשיתוף עם אחרים לנוכח מצבו הכלכלי הקשה, ולאור מצבו הרפואי הקשה של אביו שמצריך סדרה של ניתוחים. הסניגור אף הפנה לכך שהנאשם מפרנס יחיד במשפחתו שמונה מספר נפשות רב. לדבריו, הנאשם נגרר וביצע את העבירות ואין לראותו כמבצע עיקרי. לטענת הסניגור יש לייחס משקל להודאת הנאשם ולהבעת החרטה הכנה על מעשיו. נטען כי הנאשם משלם מחיר כבד בשהותו במעצר קרוב לתשעה חודשים מבלי לראות את בני משפחתו, וכי חווית המעצר יש בה כדי לגרום להרתיעו מביצוע עבירות בעתיד. הסניגור סבור כי הרשעותיו הקודמות של הנאשם אינן מכבידות שכן הן כוללות רק עבירות על חוק הכניסה לישראל ולא כוללות עבירות רכוש. עוד טען הסניגור כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ההליך החלקי של בירור האשמה, שכן לדבריו הנאשם היה מוכן להודות בכתב האישום כבר בתחילת ההליך. אשר למתחם, הסניגור חלק

על המתחם שהוצע על-ידי המאשימה וטען כי המדובר במתחם שאינו מעוגן בפסיקת בית המשפט ובמדיניות הענישה הנוהגת. לאחר שסקר מספר פסקי דין מהם ביקש ללמוד על מדיניות הענישה הנוהגת, טען הסניגור כי מתחם העונש הראוי בנסיבות המקרה נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. לסיכום, הסניגור החרה-החזיק אחר המלצות התסקיר וביקש לגזור עונש בתוך המתחם שהוצע על ידו, להתחשב במצבו של הנאשם ולא להטיל עליו עונש מאסר ממושך.

9. בדברו לפני ציין הנאשם כי הוא טעה ומתנצל על טעותו; כי הוא מצוי כבר 8 חודשים במעצר ולא ראה את הילדים שלו; וביקש מבית המשפט לתת לו הזדמנות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם. ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 2337/13 **קואסמה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.9.2013)).

11. המאשימה לא טענה כי עובדות כתב האישום, על כל העבירות שבו, חורגות מגדרו של אירוע אחד במובן סעיף 40ג' לחוק העונשין. על כן נקודת המוצא תהיה כי העובדות המפורטות בכתב האישום מגלמות אירוע אחד. מעבר לנדרש, עיון בנתוני המקרה מלמד כי העובדות המפורטות בכתב האישום מקימות ביניהן קשר הדוק שמצדיק לראות את כל העבירות כתוכנית עבריינית אחת שבגינה יש לקבוע מתחם עונש אחד (ראו ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.10.14)).

12. הנאשם הורשע במספר עבירות שבמוקדן עבירה מושלמת ועבירה נגזרת של ניסיון פריצה לבניין שאינו דירה, וכן הורשע בעבירות רכוש שכוללות היזק לרכוש במזיד והחזקת מכשירי פריצה. עבירות הרכוש על סוגיהן מגלמות את ערך ההגנה על רכושו וקניינו של הפרט, הן שלילתו המוחלטת, הן כליונו המוחלט והן הפגיעה החלקית בו.

עבירות הפריצה למבנה נחשבת עבירת רכוש ברף חומרה גבוה, זאת בשים לב לסיכונים הכרוכים בה שלעתים חורגים מהפגיעה הקניינית גרידא. אכן, פריצה לבית עסק איננו כוללת את כל אגד הערכים שמגלם האיסור לכניסה לביתו-מבצרו של אדם, אך אין להקל ראש בעבירה של פריצה לבית עסק. אדם העמל ביושר לייסד את עסקו, לטפחו ולקדמו אינו צריך להיות חשוף לסיכון כי יגיע פורץ אל עסקו ויקושש את פרי עמלו.

בנוסף לעבירות הרכוש, הנאשם הורשע בעבירה על חוק הכניסה לישראל. הערך המוגן בבסיס העבירה טמון

בהכרה בזכותה של המדינה לקבוע מי האנשים שיבואו בשעריה ויכנסו לתחומה; מכך נגזר הערך המוגן של שמירה על בטחון המדינה (רע"פ 3677/13 **אלהרוש נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, פסקה 17, 9.12.14) (להלן: עניין **אלהרוש**)).

13. עיון בנסיבות ביצוע העבירות מלמד כי הערכים המוגנים שבבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם נפגעו במידה קשה ביותר, זאת בשים לב לאלמנים שמאפיינים את נסיבות ביצוע העבירות שכוללים בין היתר: ההכנה, התכנון והתכנון; הפגיעה שנגרמה בפועל והנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם כתוצאה ממעשי הנאשם; חלקו של הנאשם בביצוע העבירה.

14. ההכנה התכנון והתכנון - בנוסף לעבירות הרכוש והעבירה על חוק הכניסה לישראל, הורשע הנאשם בעבירה על סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין שמבטאת את האיסור של קשירת קשר לעשות פשע. מעצם הרשעת הנאשם בעבירה זו, ניתן להסיק כי לביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם קדמו פעולות של תכנון, סיכום וארגון המעשה העברייני, במסגרת תכנית עבריינית לה חברו מספר עבריינים. נסיבות אלה אף עולות מהעובדות שפורטו בכתב האישום עצמו (ראו בפרט סעיפים 2 ו-3 לכתב האישום). כפי שעולה מכתב האישום, הנאשם אף היה מצויד בכלים באמצעותם התכוון ביחד עם אחרים לפרוץ לתוך העסק, שכללו סולמות, חבלים וכלי פריצה נוספים. גם הפעולות שבוצעו על ידי הנאשם והאחרים במהלך הפריצה מלמדים על התכנון והתכנון שהיה כרוך בביצוע העבירות. כפי שפורט בכתב האישום, הנאשם עלה על גג הבניין תוך הסתייעות בסולמות ואחר כך השתלשל באמצעות חבל אל פתח חלון של העסק ופתח את החלון באמצעות הפעלת כח. במהלך ביצוע הפעולות אף היה ברשות הנאשם וחברו מכשיר קשר באמצעותו היה בקשר עם החלק האחר של הכנופיה שתפקידה היה לתצפת ולאבטח את ביצוע העבירות. הנאשם ביחד עם אחר נכנסו אל חלל ריק שנמצא ליד עסק התכשיטים אליו פניהם היו מיועדות והחלו בשבירת הקיר המפריד בין שני החללים כדי להגיע אל העסק אשר בו היו תכשיטים בשווי של מאות אלפי שקלים ושיקים בסכומים גבוהים. פעולותיה של הכנופיה; התיאור המפורט בכתב האישום; הסולמות, החבלים והיעד - כספת ובה תכשיטים במאות אלפי שקלים, הם חומרים טובים לסרט מתח. אך בשונה מהג'וב ההוליוודי, כאן מונח על הכף עניינו של בעל עסק ממשי ומוחשי שתכשיטים שהיו בעסק לתכשיטים השייך לו, ששוים מאות אלפי שקלים, עמדו בפני סיכון של אובדן כליל.

15. הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם כתוצאה ממעשי הנאשם והנזק שנגרם בפועל - אמנם הנאשם לא הצליח להשלים את מלאכתו עד תום ולא הגיע אל חלל בית העסק לתכשיטים ולכן גם לא השיג את השלל המיוחל. אולם כישלון הנאשם להשיג את הרכוש הרב נבע מכך שתוך כדי פעולה השתבשה התוכנית עת פעלה האזעקה בבית העסק, דבר אשר הביא להגעת כוחות משטרה אל המקום, מעצר חלק מהחבורה בתוך רכב בסמוך לבית העסק, ולאחר מכן מעצרו של הנאשם וחבר נוסף בכנופיה בתוך חלל בית העסק הצמוד למפעל התכשיטים. שיבוש התוכנית העבריינית ותפיסת הנאשמים על ידי כח המשטרה שמגיע למקום, מנע תוצאה קשה של גניבת רכוש רב שהיה בתוך הכספת אשר בבית העסק שהוא למעשה בית מלאכה לייצור תכשיטים. דומה כי נסיבות המקרה מחייבות לתת את מלוא המשמעות לסעיף 34ד לחוק העונשין הקובע כי "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על ניסיון, שידול, ניסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה".

ניתן לטעון כי בסופו של יום הנזק הוא מועט וקניינו של המתלונן מטוסיאן נשתמר ולא נגנב. גם אם בתוצאה

הסופית, מעסקו של המתלונן מטוסיאן לא נגנבו תכשיטים ורכוש נוסף, אין בכך כדי להוות משקל משמעותי. את הדגש יש לתת לא על הנזק שנגרם בפועל אלא על הנזק הפוטנציאלי שהיה נגרם לו המשטרה לא הגיעה אל המקום ועצרה את הנאשמים. הילוך זה תואם את האמור בסעיף 40 ט (א) (3) לחוק העונשין שלפיו בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בין היתר ב"נזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה". בנוסף לכך אין להתעלם מהנזק שנגרם למבנה בתי העסק במהלך ניסיון החדירה של הנאשמים אל תוך בית העסק של המתלונן מטוסיאן, הכל כפי שתואר בסעיף 6 לכתב האישום.

16. מן המתואר בכתב האישום עולה כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות לא היה משני. נהפוך הוא, הנאשם היה פעיל מאוד בביצוע העבירות: הוא היה חלק מהקשר שנקשר לביצוע העבירות והיה חלק מצוות הביצוע שטיפס על הגג, השתלשל אל פתח המבנה, נכנס לתוך המבנה והחל בפעולות שבירת הקיר. במהלך טיעוני הצדדים עלה הטיעון כי הנאשם ביצע את העבירות לנוכח מצוקה כלכלית. ברי כי אין לראות בנסיבה זו שיקול להקלה בקביעת מתחם העונש.

17. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - מנעד העונשים בפסיקה בעבירות בהן הורשע הנאשם הוא רחב בשל הנסיבות השונות שאופפות כל מקרה ומקרה שנדון בפסיקה. על כן בבואנו לסקור את הפסיקה יש לנהוג בזהירות במסקנות שיש להסיק ממנה ולערוך את ההתאמות המתחייבות למקרה שלפנינו. ניתן לומר כי הענישה כוללת מאסר בפועל לתקופות קצרות לצד מאסרים לתקופות ממושכות. אפרט להלן מספר מקרים שנדונו בפסיקה.

ע"פ 616/82 **רוטנברג נ' מדינת ישראל** פ"ד לז(2) 365 (1983) - נדון מקרה של פריצה לבית מלאכה לתכשיטים ממנו נגנבו חצי ק"ג זהב וחומר נוסף בשווי 65,000 ₪ (בערכים דאז), שם הוטלו על הנאשם 30 חודשי מאסר; רע"פ 7709/12 **סולטאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.11.2012) - נדון מקרה של התפרצות למשרדי חברה וגניבת רכוש בשווי של 200,000 ₪. על הנאשם הוטל עונש של 22 חודשי מאסר; רע"פ 117/16 **מעווד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.1.2016), נדון מקרה של פריצה לבית מרקחת ופגיעה במערכת החשמל שגרמה לנזק בשווי כ 60,000 ₪. הנאשם נדון ל - 24 חודשי מאסר; רע"פ 5552/10 **ברכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.7.10) נדון מקרה של פריצה לבניין שאינו דירה במהלכו נגנב רכוש בשווי של 10,500 ₪, על הנאשם נגזר עונש של מאסר בפועל למשך 13 חודשים; רע"פ 382/07 **לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 10.4.07), במקרה זה נדון נאשם שהורשע בעבירה של התפרצות לבית עסק בנוסף לעבירות נלוות נוספות, נדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל. ראו גם: עפ"ג 55303-03-17 **דארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.5.2017) - שם אושר מתחם בגין עבירת נגזרת של סיוע שכלל 10-30 חודשי מאסר בפועל, כן ראו את המקרים שהוזכרו בפסקה 35; ע"פ (חי') 37298-02-12 **מדינת ישראל נ' ברונפמן** (פורסם בנבו, 17.5.2015); עפ"ג (ירושלים) 54218-01-14 **עמיהוד נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו 10.4.17); ת"פ (באר שבע) 56778-090-14 **מדינת ישראל נ' אבו טאהא** (פורסם בנבו, 17.3.16); אשר לעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, בעניין אלהרוש נקבע כי מתחם העונש לעבירה זו נע בין מאסר על תנאי ועד ל - 5 חודשים כולל התנאי.

18. לאור המפורט לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות מקרה זה כולל מאסר בפועל שנע בין 12-36 חודשי מאסר בנוסף למאסר על תנאי. לעניין הפיצוי - הגם שלמתלונן מטוסיאן לא נגרם נזק ישיר והנזק שנגרם למתלונן אטיאס מתמצה בנזק לקיר החוצץ בין שני בתי העסק שהנאשם והאחר החלו להרוס, יש מקום לפצות את שני

המתלוננים. לצד הנזק שנגרם למבנה שבחזקת המתלונן מטוסאין, לא ניתן להתעלם מהנזקים וההוצאות העקיפות שנגרמו לשניהם עקב המקרה וגילוי הפורצים. אשר לקנס - בשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם כעולה מתסקיר שירות המבחן ולאור תקופת המאסר שתוטל עליו, אינני רואה לכלול במתחם קנס (ראו סעיף 40 ח לחוק העונשין).

שיקולים לגזירת העונש בתוך המתחם

19. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40 יא' לחוק העונשין). במסגרת זו הבאתי במניין השיקולים את הנסיבות הבאות:

הנאשם יליד 1987 נשוי ואב לשני ילדים. כעולה מתסקיר שירות המבחן, על שולחנו של הנאשם סמוכים גם יתר בני משפחתו לרבות אביו אשר סובל ממחלה וזקוק לטיפול רפואי. יובהר בנקודה זו כי הנאשם הוא הבכור במשפחתו ועל כן בתסקיר שירות המבחן צוין כי עול הפרנסה מוטל עליו. ברי כי לעונש המוטל על הנאשם יכולה להיות השפעה עליו ועל משפחתו.

לנאשם שלוש הרשעות קודמות כולן בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. העבירה הראשונה בה הורשע הנאשם היא בשנת 2011 בגינה נדון ל- 21 ימי מאסר; ההרשעה השניה בשנת 2012 בגינה נדון לקנס ולהארכת המאסר על תנאי; והשלישית היא מיום 9.12.13 בגינה נידון למאסר בפועל לתקופה של 35 ימים.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ומתסקיר שירות המבחן כמו גם מדבריו בפני עולה, כי הוא מצטער על מעשהו ומביע חרטה. בתסקיר שירות המבחן נזקפו מעשיו של הנאשם לרצון לעמוד בציפיות האחרים ממנו ולא מתוך בחירה והשלמה עם מעשיו. במלים אחרות, שירות המבחן הדגיש כי אצל הנאשם אין דפוסי עבריינות מושרשים.

הנאשם נעצר ביום המקרה ומאז הוא מצוי במעצר של ממש, משך תקופה של כ- 9 חודשים. יובהר בנקודה זו כי יתר הנאשמים בפרשה משוחררים בתנאים מגבילים. יש לתת ביטוי לתקופה בה היה נתון הנאשם במעצר של ממש.

המאסר על תנאי

20. אין חולק כי נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים; ההרשעה בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק בתיק הנוכחי מקיימת את התנאי. הכלל שמוצא ביטוי בסעיף 58 לחוק העונשין כי מאסר על תנאי יופעל במצטבר לעונש המוטל על נאשם, אלא אם קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים הפעלתו בחופף. כלל זה נעוץ בתכליתו ההרתעתית של סעיף 58 לחוק העונשין (ע"פ 1122/15 **מדינת ישראל נ' אבו הילאל** (פורסם בבנו 23.5.16)). בנסיבות מקרה זה לא מצאתי טעמים המצדיקים הפעלת התנאי בחופף לעונש שהוטל על הנאשם. ניתן לומר שהנסיבות אף מחייבות הפעלת המאסר במצטבר: לנאשם שלוש הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין; בגין שניים מן התיקים נידון למאסר בפועל ובאחד המקרים הוארך מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו.

הפעם, כניסתו של הנאשם לתחומי המדינה לא הייתה למטרה תמימה אלא לווטה בביצוע עבירה שנסיבותיה חמורות ומצדיקות קיום התכלית ההרתעתית המונחת בבסיס סעיף 58 לחוק העונשין.

גזר הדין

21. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה של 25 חודשים בניכוי ימי מעצרו.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי למשך 3 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (באר שבע) (37135-11-13), ביום 9.12.13, באופן שיוטל במצטבר לעונש שהוטל על הנאשם בתיק זה.

סה"כ ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 27.8.16.

12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בה.

6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירה על חוק הכניסה לישראל או עבירה של קשירת קשר ויורשע בה.

אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים, עדי תביעה 34 ו-36, בסכום של 5000 ₪ כל אחד. הפיצוי ישולם לא יאוחר מיום 1.12.2017 על ידי הפקדתו בקופת בית המשפט. לאחר הפקדת הסכום - יועבר למתלוננים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו אייר תשע"ז, 22 מאי 2017, בנוכח הנאשם וב"כ הצדדים.